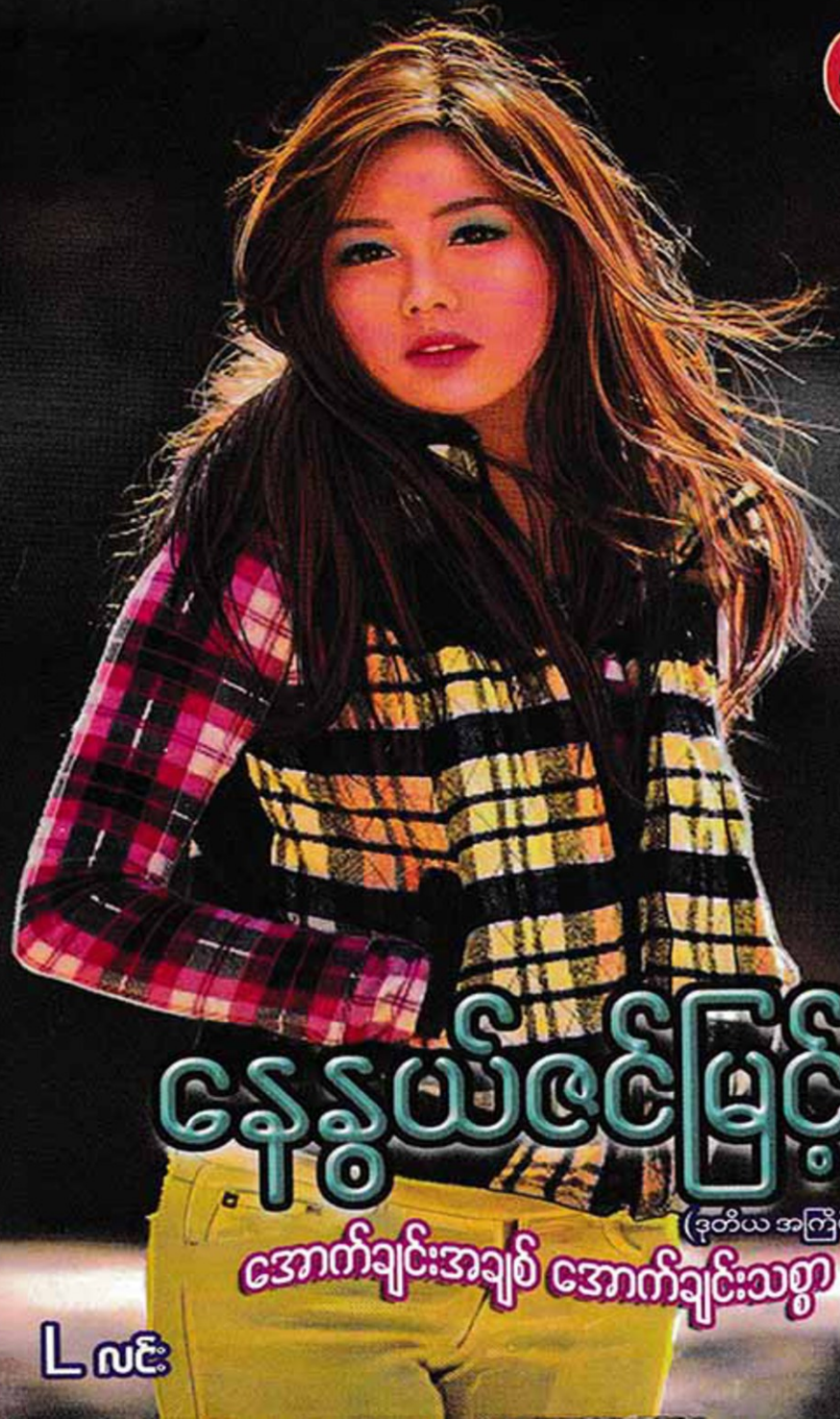




နေနွယ်ဇင်မြင့်

(ဒုတိယ အကြိမ်)

အောက်ချင်းအချစ် အောက်ချင်းသစ္စာ

L လင်း

အချစ်ဖုန်းဆိုးမြေ၏ မေတ္တာလမ်းကြောင်းအစ

ဂျင်းဘောင်းဘီ တီရှပ်၊ ကင်းဗတ်စ်ဖိနပ်အဖြူကိုစီးကာ အင်းလျားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေပါသော ပြည့်ဖြိုးဝေ။

လက်ကိုဘယ်ညာ ဟန်ပါပါလွဲ၍ ကိုယ်ကိုမတ်ထားသည် ။အေးမြလတ်ဆတ်သည့် လေများများကိုတဝကြီးရှူရှိုက်သည် ။ အဆုတ်တွင်းမှာ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်များ တစ်ကြိမ်ပြည့်ဝင်သွားတိုင်း၊ လူကပိုလို့ သာ လန်းဆန်းလာတော့သည် ။

စောစောကများ ဖြင့် ငြီးစိစိကြီး၊ မူးနောက်နောက်ကြီးမို့ခြေလှမ်းများ ပင်ခပ်ယိုင်ယိုင်ဖြစ်နေ သည် ။ ခုမှ နေသာထိုင်သာရှိလာသည် ။ ညကတစ်ညလုံး မိုးလင်းလုနီးပါးထိ စာကျက်သည် ။ ရောင်နီပျိုးစမှ စာကြည့်စားပွဲမှ ထသည် ။ တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ပေမယ့် မျက်နှာသစ်သည် ။

“ကြီးမေ ဖြိုးလမ်းလျှောက်ထွက်မလို့ ”

ဖြိုးတို့ မိသားစုမှာ ဖေဖေက ခေတ်မီချင်ပေမယ့် မေမေဒေါ်ခင်မေလေးနှင့် မေမေအစ်မ အပျိုကြီး ဒေါ်ခင်မေကြီးတို့ က ရှေးဟောင်း အယူအဆများကို သေတပန်သက်တစ်ဆုံး စွန့်လွှတ်ချစ်ကြသူများ မဟုတ်ပါ။ မွေးချင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိသည့် သားတော်မောင် ကိုရွှေဖြိုးကို ကြက်မကြီးများ သားငယ်ကို အတောင်ဖြန့်၍ အုပ်ထားသလို ရင်ခွင်ပိုက် စောင့်ရှောက်လာကြသည် မှာ ဒေသကောလိပ်မှ ဒုတိယနှစ်

အောင်ပြီးသည့်အထိပါပေ။

အိမ်မှ ကျောင်း၊ ကျောင်းမှ အိမ် အိမ်ကကားနှင့်လိုက်ပို့သည် ။ မည်သည့်သူငယ်ချင်းအိမ်မျှသွားရောက်လည်ပတ်ခွင့်မရှိ။ရှိသမျှ သူငယ်ချင်းတွေ အဘယ်မျှပင် များ ပါစေ၊ကြိုက်သလောက်လာစမ်း၊ အိမ်မှာ သာဒိုငံခံ၍ ကျွေးမွေးသည် ။ မျက်စိအောက်မှ တစ်ဖဝါးခွာခွင့်မရခဲ့သော ဖြိုးဘဝဖြစ်ပါ၏။

သည် ခေတ်သည် အခါတွင် သည် အရွယ် ယောက်ျားကလေးမှာ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ သည် မျှဆုံးရှုံးနေရသည် ဆိုတော့ ကြားသည့်သူတွေက ရယ်ချင်ကြမည်။ သနားစိတ်လည်း ဝင်ကြမည်ထင်သည် ။ ‘ငတုံး’ဟု ဆိုကာကဲ့ရဲ့ လိုသူများ လည်း ပါဝင်ပါမည်။ ဖြိုးဘဝကတော့ ဆယ်တန်းအောင်လို့ ဒေသကောလိပ်မှာ သာ နှစ်နှစ်နေခဲ့ရသည် ။ ပင်တိုင်စံ မင်းသမီးကလေးနယ် အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်ခြင်းခံခဲ့ရသည် ။

သည် လိုနေနိုင်အောင်လည်း မေမေကငယ်စဉ်မှ စ၍ ပုံသွင်းခဲ့သည် မို့ ဆယ်ရှစ် ဆယ့်ကိုး လူပျိုသိုးကြီးဖြစ်လာသည့်တိုင် မေမေပုံစံဘောင်အတွင်းမှာ သာ ကျင်လည်ခဲ့ရသည် ။ ဒုတိယနှစ်အောင်၍ တတိယနှစ်တက်ရန် ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းသည့်နှစ်ကျမှ ...။

“ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီအရွယ်အထိ လိုက်ပြီးချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးနေရင် မေလေးရဲ့ သား ငတုံး ကလေးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ပင်ကိုအရည်အသွေးတွေလုံးဝ ပျောက်သွားပြီး သုံးမရတဲ့ နလပိန်းတုံးကလေး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”ဟု ဖေဖေက အဓမ္မတိုက်ပွဲဝင်ပေးခဲ့၏။ ကိုယ့်စိတ်ကို ယုံသဘောနှင့် သွားလာလည်ပတ်ခွင့်ရခဲ့သည် ။ ဒါတောင်အစိုးရိမ်ကြီးလွန်း၊ ပူပန်လွန်း၊ သားကို ချစ်ရှာလွန်းသော မေမေက တစ်ပတ်တစ်ခေါက်လောက်တက္ကသိုလ်ပရဝဏ်အတွင်းမှာ ကားကိုလှည့်ပတ်မောင်းရင်း

သားတော်မောင်၏ ခြေလှမ်းများကို လေ့လာတတ်သေးသည်။ ။

ခုတော့ လိမ္မာသော၊ စာကြိုးစားသော၊ မိဘစကားကို ပယ်ရှားလေ့မရှိသော ဖြိုးတစ်ယောက်၊ ရောင်နီပျို့ချိန်မှာ အင်းလျားလမ်းပေါ် ရင်ကော့၍ လျှောက်နေသည်။ ။ ညက တစ်ညလုံးအိပ်မထားရသောကြောင့် နွမ်းခွေချင်ချင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း အရှိန်ရကာ စိတ်လက်များ ကြည်လင်လာတော့သည်။ ။

“ဟ ... ဘယ်လိုလဲ”

လူတစ်ယောက်လုံးကို ဝင်တိုက်တော့မတတ် ပွတ်ကပ်၍ မောင်းသွားသော ကားကလေးကို ခုန်၍ ရှောင်လိုက်သည်။ ။ ဖီးယက်ထောင့်တစ်နေရာ ကားနီနီရဲရဲကလေးက နောက်ဆုံးပေါ် မဟုတ်ပေမယ့် စက်အားကောင်းလှသည်။ ။ ‘ဝူး’ခနဲ အော်ကာ ကျော်တက်သွားပုံက မာန်ပါလွန်းသည်။ ။ မဝီဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ထဲမှာ ကားမောင်းသူကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်လိုက်ရပါ။

“ခုနေများ တိုက်သွားရင် အလောင်းကောက်မယ့်လူတောင် အနားမှာ မရှိတော့ဘူး”

မကျေမနပ် ရေရွတ်မိစဉ်မှာ ပင် အင်းလျားကန်ဘက်သို့ ချိုးဝင်သွားသည့် ကားနီနီလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

ကားလေး ဝင်သွားသည့် လမ်းချိုးအတိုင်း ဖြိုး ဝင်လိုက်ခဲ့သည်။ ။ လှေလှော် ရွက်တိုက်အသင်း ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှာ ကားကိုမှီနေသူက မိန်းကလေး တစ်ဦးပါလား။

“အဟင် ... ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားတယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ ဒီလောက်စောလွန်းတာတော့ ဝီရိယကြီးလွန်းတယ်”

သူ့ကို ကျောပေးထားသည့် မိန်းကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်၍ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ။

ချုပ်ညရီမှာ ဖြုတ်ခြည်းမြင်ရခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ နံနက်ဆည်းဆာ ၏ ရောင်နီမပျို့ တပျို့အချိန်ခါမှာ မပီပိုးတဝါးသာ မြင်ရခြင်းပါပေ။ နေ ရာကလည်း လှမ်းသည် မို့ ပို၍ မသဲမကွဲ ဖြစ်နေသည်။ ။ မိန်းကလေး၏ လက်တစ်ဖက်တွင်းမှာ အဝတ်စတစ်စကို တိုးလိုးတွဲလောင်း ကိုင်ထား သည်။ ။ ခေါင်းစည်းပဝါကလေးလား၊ ခြုံစောင်ကလေးလား မဝေခွဲနိုင်ပါ ။

သည် မိန်းကလေးသည် သူ့ကို ဝင်တိုက်လုနီးပါး ကားမောင်းကြမ်း သည့် မိန်းကလေးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ဖြိုးတွေးမိသည်။ ။ သည် မိန်းက လေး၏ အပြုအမူတို့ သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ရသည် ကတစ်ကြောင်း ၊ အင်းလျားရေပြင်၊ ရေလယ်ကျွန်းနှင့် တံတားဖြူကလေးကို နောက်ခံ ထားကာ လှပစွာ ခြယ်မှုန်းထားသည့် ပန်ချီကားတစ်ချပ်နှယ် ကြည့်၍ မ ညည်းနိုင်သည် ကတစ်ကြောင်း၊ သည် အချိန်သည် သည် နေရာတွင် မိ န်းကလေးတစ်ဦး ရောက်လာပုံမှာ ထူးထွေဆန်းပြားနေခြင်းကတစ်ကြောင်း အကြောင်းကြောင်းတို့ ကြော င့် ဖြိုး ငေးကြည့်မိသည်။ ။

ခြေသံလုံလုံထားကာ၊ နီးကပ်ရာသို့ တဖြည်းဖြည်းလှမ်းလာမိသည်။ ။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် နီနီရဲရဲမကလေးက လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလိုက်သည် ။ လက်မှာ ကိုင်ထားသည့် အဝတ်စကို ဖြန့်သည်။ ။ ပခုံးထက်မှာ မခွီတရို့ မတင့်တတင့်ကလေး ခြုံသည်။ ။ ချင်းစောင်ကလေးဟု ခန့်မှန်းရပါ၏။

ဖြိုးလည်း မသိမသာ တိုးကပ်မိပါ၏။ ဘာလုပ်မိလို့ ပါလိမ့်ဟူသည့် မိမိမေးခွန်းကို မိမိမဖြေနိုင်သောကြောင့် ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါမိပါသ

ည် ။ တဖြည်းဖြည်း ‘အထင်’ တစ်ခုက ရင်ထဲမှာ ပေါက်ဖွားသည် ။

“ဟိုက် ... ရေထဲခုန်ချမလို့ နဲ့ တူတယ်”

အသင်းသားများမှ အပ မဝင်ရဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်အောက်မှ ဖြတ်သန်းကာ တံတားဖြူပေါ်သို့ တက်သွားပါပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ ရေထဲမှ ငါးများ ၊ ပိုးကောင် မွှားကောင်ကလေးများမှ လွဲလျှင် ဖြိုးနှင့် နီနီရဲမကလေး နှစ်ဦးတည်းသာရှိသည် ။ သည် မိန်းကလေးမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်သည် ကပ်ငြိကျရောက်ခဲ့ပါအံ့။ မိမိသာလျှင် ကယ်တင်ရန် တာဝန်ရှိတော့သည် ဟု ဖြိုး ခိုင်ခိုင်မာမာ တွေးတောမိပါသည် ။

“ဟေး မလုပ်နဲ့ ”

ဖြိုး တအားကျိုးအောင်သည် ။ နီတာရဲမကလေးက တံတားဖြူလေးလက်ရန်း မခိုင်တခိုင်ပေါ်သို့ပင် တင်ပါးလွှဲတက်ထိုင်နေပါပြီ။ ဤနေရာသည် ရေနက်လှသည် မဟုတ်ပေမယ့် သေကြောင်းကြံစည်ချင်သူ တစ်ဦးအဖို့ ရေ၏ အနက်အရှိုင်းက လုံလောက်နေပါသည် ။ မတော်တဆ လိမ့်ကျမည်ဆိုလျှင်တော့ ကူးခပ်နိုင်စရာ ကမ်းခြေကလက်တစ်ကမ်း အလိုမှာ သာရှိသည် ။ ဖမ်းဆွဲလှမ်းဆွဲစရာ တံတားကြီးတစ်ခုလုံးလည်း ရှိသေးသည် ။

မသေချင်သူအဖို့ ဆိုပါမူ သေနိုင်ဖွယ်မရှိပါ။ သေချင်သူဆိုပါက မကူးမခပ်။ မမှီမတွယ်ဘဲ စုံးစုံးမြုပ်ခံခဲ့သော် သူမအသက်ကို မည်သူအာမခံနိုင်မည်နည်း။

“ဟေ့ ...”

နီတာရဲမကလေး၏ တံတောင်ဆစ်ကို လှမ်းကိုင်ကာ လက်ရန်းပေါ်

မှ ဆွဲချသည်။ မိန်းကလေးက လှည့်အကြည့်၊ ဖြိုးကလည်း စေ့စေ့အကြည့် မျက်ဝန်းနှစ်ခုတို့ လမ်းခုလတ်မှာ ဆုံမိသည်။

ဖြိုး၏ နှုတ်ဖျားမှ အံ့ဩလွန်းသည့် အာမေဍိတ်တစ်ခု ပွင့်အန်ကျသည်။ မိန်းကလေးထံမှ စကားသံ ထွက်မလာပါ။ ဝင်းစက်နေအောင် လင်းလက်လွန်းသည့် အကြည့်တစ်မျိုးကို အစွမ်းကုန်ထုတ်လွှတ်လေသည်။ သည် အကြည့်မှာ ...

အားကိုးတွယ်တာမှုကိုလည်း ဖော်ပြသည်။ နာကြည်းဆွေးမြည့်ရိပ်လည်း လွှမ်းသည်။ အကြင်နာမဲ့မဲ့ လွင်တီးခေါင်မှာ တွယ်ရာမဲ့နေရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း ထင်ရှားစေသည်။ အားငယ်မှုကလည်း အတိုင်းမသိစိုးမိုးနေပြန်သည်။ ယင်းသို့ ခံစားချက်မျိုးစုံကို ဖော်ပြနေသည့် စူးစူးရဲရဲအကြည့်မှာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုဖြတ်စီးသွားသည်။

သည် စမ်းချောင်းတစ်လျှောက်မှာ ရေတွေစီးဆင်း မလာကြဘဲ ‘အချစ်’ တွေ မျောပါလာကုန် ကြဟန်တူပါ၏။

“ကိုကို”

“အာ ...”

ဖြိုး ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးခနဲ အိကျလာတော့သည်။

“သိပ်လွမ်းတာပဲ ကိုကိုရယ်”

“စုသက်ရည်”

ဖြိုးက ယောင်ယမ်းခေါ်မိသည်။ သည် မျက်နှာကလေးကို ဖြိုး မြင်ဖူးသည်။ သည် မျက်နှာပိုင်ရှင်မကလေး အမည်မှာ ‘စုသက်ရည်’ဟု ဖြိုး ကြားဖူးသည်။ လူချင်းတော့ တစ်ခါမျှမကြုံမဆုံဖူးကြပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောဖို့ ဆိုလျှင် ဝေလာဝေး။

ယခု ‘ကိုကို’ဟု ခေါ်ကာ ခေါင်းကလေးဝှက်၍ တွယ်ခိုလာသောမိန်းကလေးကို ဖြိုး ပြန်လည် ထွေးပွေ့ရမည်လား၊ ရင်ခွင်တွင်းမှ တွန်းခွာပစ်ရမည်လား။ အားနာစိတ်ကြောင့် ထွေးပွေ့ရန် မဝံ့မရဲဖြစ်မိပါသည်။ တွန်းထုတ် ဖယ်ခွာပစ်လောက်အောင်လည်း နှလုံးသားကမရက်စက်ချင်ပါ။

“စုသက်ရည် ... စုသက်ရည်”

သည် နာမည်ကို တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ရင်း လက်တစ်ဖက်က ဝဲတက်သွားလိုက် ပြန်ချလိုက်နှင့် ပွေ့ရကောင်းနိုး၊ ဖက်ရကောင်းနိုး၊ ပွေ့ဖက်ခြင်းကိုလည်း မပြုရဲ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတိုင်း “စုသက်ရည် ... စုသက်ရည်” ဟု သာ ခေါ်နေမိတော့သည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ကိုကိုရယ်”

မော့ကြည့်နေသော စုသက်ရည် မျက်နှာလေးပေါ်သို့မိမိမျက်နှာကြီးကို ငုံ့ချအပ်ထားလိုက်ချင် စိတ်ကို မနည်းကြီး မျှိုသိပ်ထားရသည်။

“စုသက်ရည် တို့ ကိုသိလား၊ တို့ လေ ... တို့ ဟိုတစ်ခါက စုသက်ရည်ကို စာတစ်စောင် ပို့ပေးဖူးတယ်၊ ပြည့်ဖြိုးဝေ ... စုသက်ရည် မှတ်မိလား”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ... ကိုကိုက ပြည့်ဖြိုးဝေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမလေး ကိုကိုပါ၊ ဘာစာလဲ ... ညီမလေး မသိဘူး”

“နေပါဦး၊ ဒီအချိန်ကြီး ဒီနေရာကို စုသက်ရည်တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ညီမလေး ဘယ်မှာ လာလို့ လဲ”

“ဟာကွာ ... လာလို့ ပဲရောက်နေပြီ၊ အင်းလျားလမ်းပေါ်မှာ တို့ ကို

ကားနဲ့ ဝင်တိုက်မိမလို တောင် လုပ်သွားသေးတယ်”

“ဟင့်အင်း .. ညီမလေး ကိုကိုကို ကားနဲ့ မတိုက်ပါဘူး”

“စုသက်ရည် ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ အကူညီလိုရင် တို့ ကိုပြောပါ၊ စုသက်ရည်မှာ ဘာအခက်အခဲရှိလဲ”

“ကိုကိုက ညီမလေးကို ကူညီမယ်လား”

“အေးပေါ့”

“ညီမလေး သိချင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ၊ ဘာသိချင်တာလဲပြော”

“ဒီအင်းလျားရေပြင်ကြီးရဲ့ အောက်ခြေမြေလွှာပေါ်မှာ ဘာတွေရှိနေ လဲဆိုတာ ဆင်းကြည့်မလို့၊ ကိုကို လိုက်ပို့မလား”

“ဟာကွာ ... နောက်စရာမရှိ နောက်တယ်”

အနည်းငယ် ရဲတင်းရင်းနှီး လာပြီမို့ စုသက်ရည် ပခုံးတစ်ဖက်ကို ပို င်ပိုင်ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ။

“ပြန်မယ် ... ပြန်မယ်၊ အိမ်မှာ စိန်တွေရှိတယ် ကိုကို”

“ဘာရယ် ...”

“ဟို ... ညီမလေး အုန်းဆီပုလင်း ဖြူဖြူလေးကျကွဲတော့ စိန်တွေဖြ စ်သွားတယ်”

“ဟင် ... စုသက်ရည်”

စုသက်ရည်ကို လူချင်းဆွဲခွာကာ မျက်ဝန်းကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ ။

စုသက်ရည်၏ သူငယ်အိမ်က တည်ငြိမ်မှုမရှိပါ။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့
ဝေဝဲလှုပ်ရှားနေသည် ။ ယင်းအခြေအနေမှာ ပင် စုသက်ရည် မျက်ဝန်း
ကအရည်ကြည်များ ရွန်းလဲကာ လျှံကျလာတော့မလား ထင်ရလောက်
အောင် ဝင်းလက်နေသည် ။

စုသက်ရည် ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဘာတွေစိတ်ညစ်နေလဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ သေ
ကြောင်းကြိုတာလား .. ဆိုသည့် မေးခွန်းများ ၏ နောက်ကွယ်မှာ ... စု
သက်ရည် စိတ်မှ မှန်ရဲ့ လား ... ဟူသည့် သံသယတို့ ကပ်ငြိ ခိုတွယ်လာ
မိတော့သည် ။

ကားတစ်စီး အပြင်းမောင်းနှင်ဝင်လာသံ ကြားရသည် ။ ဖြိုးလှည့်ကြ
ည့်ကာ စုသက်ရည်ကိုတွဲ၍ တံတားဖြူလေးပေါ်မှ ပြန်ကူးလာသည် ။ စု
သက်ရည်က ‘ဘယ်သွားမလဲ ကိုကို’ဟူ၍ မမေး။ ဖြိုး၏ လက်မောင်းကို
လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ရင်း အိအိကလေးမှီ၍ လိုက်ပါလာသည် ။
မောင်းဝင်လာသည့် ကားက စုသက်ရည်ကားနာမှာ ကပ်၍ ရပ်သည် ။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်နှင့် ငါးဆယ်နီးပါးခန့်စီရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ
သော လူကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ အလွန်ရေးကြီးသုတ်ပျာနှိ
င်လှသည့် အမူအရာဖြင့် မျက်ကလဲဆန်ပျာ ပြေးဆင်းလာကြသည် ။

“တွေ့ပြီ ... တွေ့ပြီ၊ အတော်ဒုက္ခပေးတဲ့ ကလေးမ”

အပြေးအလွှား လှမ်းလာဆဲမှာ အမျိုးသမီးကြီးက မကျေမနပ်ရေရွ
တ်သည် ။ ဖြိုးက စူးစမ်းသော အကြည့်နှင့် လှမ်းကြည့်သည် ။
ယင်းအကြည့်မျိုးနှင့် မျက်ဝန်းနှစ်စုံကိုလည်း ပြန်လည်ခံယူရရှိသည် ။ စု
သက်ရည်က ဖြိုးရင်ခွင်တွင်းသို့တိုင် တိုးကပ်ဝင်ရောက်လာသည် ။

“ဟဲ့ ... စုသက်ရည်”

ဖြိုးအပေါ် မျက်စိကစားရင်း စုသက်ရည်ကို မညှာမတာလှမ်းဆွဲသည်။ ။ စုသက်ရည် ပါမသွားဘဲ ကုတ်ကတ်တွယ်ဖယ်ထားသည်။ ။

“ဒီမှာ ခင်ဗျာ”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အမျိုးသားကြီးလေသံက မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့်ထပ်တူမာကျောသည်။ ။

“စုသက်ရည်နဲ့ မင်းနဲ့ ဒီမှာ ချိန်းတွေ့ကြတာလား”

အမျိုးသမီးကြီး၏ အသံက ရန်လိုမောင်းမဲဖြစ်နေသည်။ ။ နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်လာထောင်လို့ ကတော့ ဖြိုးတို့ က ငုံ့မခံတတ်ပါ။ ။ မေမေရင်မှ သိုးငယ်လေးနှယ် နေခဲ့သည် က တစ်ကဏ္ဍမေမေ့ကိုချစ်လို့ ၊ မေမေ့ကို သနားလို့ ၊ မေမေ့ဆန္ဒနှင့်မဆန့်ကျင်လိုလို့။ ။

“ချိန်းလည်း မထားဘူး၊ တစ်ခါမှ တောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားမပြောဖူးဘူး၊ သူ ...”

တံတားဖြူကလေးဘက်သို့ မေးငေါ့ပြသည်။ ။

“တံတားလက်ရန်းပေါ် တက်ထိုင်နေလို့ ကူညီပြီးတွဲခေါ်လာတာ”

“ဒီလိုလား”

အမျိုးသားကြီးက ယုံကြည်ဟန်ပြသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရယ်၊ အန်တီတူမကို ပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်နော်၊ သူက ကောင်းကောင်း နေမကောင်းလို့ ”

ဖြိုးအား ဖက်တွယ်ထားသည့် စုသက်ရည်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း

ဆွဲယူပြန်သည်။ ။ စုသက်ရည်က ခြေကန်၍ ရုန်းသည်။ ။

“ကိုကိုအိမ်ကို ပြန်ကြမယ်လေ”

ငုံကြည့်နေသည့် ဖြိုး၏ မျက်နှာနှင့် ထိလုနီးပါး မော့ကြည့်ကာ စုသက်ရည်က အားကိုးတကြီး ပြောရှာသည်။ ။

“အလိုတော် ... စိတ်ကသာမမှန်တယ်၊ အနေအထိုင်က ကလက်လိုက်တာလွန်ရော”

“ဟာ ... ဘယ့်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ”

ဖြိုးလေသံမှာ ဒေါသတို့ ကဲသွားသည်။ ။ အမျိုးသားကြီးက အမျိုးသမီးကြီးကို တံတောင်နှင့်တွတ်၍ ဟန့်သည်။ ။

“ဒီလိုပါ မောင်၊ အဲ ...”

“ပြည့်ဖြိုးဝေပါ”

“အဲ ... မောင်ပြည့်ဖြိုးဝေရဲ့ ၊ ဦးနာမည်က ဦးသက်အောင်၊ ဒီကမင်းအန်တီက ဒေါ်မိမိထွန်းတဲ့ ”

“ခင်ဗျာ ... ဒါဖြင့် မျိုးသက်ထွန်းရဲ့ မိဘတွေလား”

“အစစ်ပေါ့ မောင်ရင်၊ မျိုးကို သိလို့ လား”

“ကျွန်တော် မျိုးသက်ထွန်း သူငယ်ချင်းပါ”

“ဟန်ကျလိုက်တာကွယ်၊ မောင်ရင့်လို လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ ဆုံစည်းတာ ဦးတူမလေးကို ဘုရားမတာပါပဲ”

ချက်ချင်းကြီး လူကောင်းစာရင်းဝင်သွားရသော ဖြိုးအဖို့ ဦးသက်အောင်၊ ဒေါ်မိမိထွန်းတို့ စုံတွဲကို ကျေနပ်ကြည်ဖြူလှသည် မဟုတ်ပေမယ့် သူငယ်ချင်း၏ မိသားစုဆိုတော့ လေးစားဟန်ပြရပါဦးမည်။

“စုသက်ရည်က မင်း အန်တီ ဒေါ်မိမိထွန်းရဲ့ တူမလေ၊ သူ့အစ်ကို ဦးချစ်ထွန်းရဲ့ သမီးပါ၊ မိဘ တွေမရှိရှာတော့ဘူးကွယ်၊ ဦးပဲ စောင့်ရှောက်ထားရတာ၊ သူက စိတ်ကောင်းကောင်း မနွဲ့ရှာဘူး”

“စိတ်ကောင်းကောင်း မနွဲ့ရှာဘူး” ဆိုသည့် နောက်ဆုံးဝါကျကို ဖြိုးယုံကြည်လိုက်မိပါသည်။ ။

“ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ကြားကပဲ မနက်က ဘယ်လိုဘယ်လို အလစ်ထွက်သွား တယ်မသိဘူး၊ မောင်ရင်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ စိတ်မနွဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ကားတစ်စီးနဲ့ အင်းလျားကိုလာတယ်၊ တံတားလက်ရန်းပေါ်တက်ထိုင်တယ်ဆိုတာ အရှက်ကိုရော အသက်ကိုပါ လုံခြုံမှုကင်းမဲ့စေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်း အန်တီမိမိကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ကြည့်ခဲ့ရတာ ရက်ကြာရှည်လာတော့ အိပ်ရေးတွေပျက်၊ စားမဖြောင့် အိပ်မဖြောင့် ဖြစ်လာရတယ်ပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကရုဏာဒေါသလေးတွေ ဖြစ်မိတယ်”

သူ့ဇနီးသည် ၏ မယဉ်ကျေးလှပါသော အပြုအမူနှင့်စကားတို့ ကို ဖုံးဖိဖာထေးသည့် ဖြေရှင်းချက် စကားကိုဆိုသည်။ ။ ဖြေရှင်းသည် ဆိုကတည်းက မိမိဘက်မှ မလုံခြုံရာရောက်ကြောင်း ဦးသက်အောင်သတိထားမိဟန်မတူပါ။

“စုသက်ရည် ပျောက်နေမှန်းသိတာနဲ့ ချက်ချင်းလိုက်ရှာကြတာပါ၊ မင်းနဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက်တွေ့တာ ကံကြီးလွန်းလို့ မှတ်ယူပါတယ်”

သူ့ကိုရှေ့တင်ထား၍ သူ့အကြောင်းကိုပြောနေပါလားဟူ၍ သတိ

ထားမိပုံမပေါ်သော စုသက်ရည်က ဖြိုးကိုသာ မော့မော့ကြည့်နေသည်။ ။

“ပြန်စို့လေ ကိုကို”

မူမူနဲ့နဲ့ ခွဲခွဲကလေးပြောဟန်မှာ သူ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးချင်စဖွယ် ဖြစ်နေရပါတော့သည်။ ။

“မောင်ရင့်မှာ ကားပါသေးလား”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် မနက်စောစော လမ်းထလျှောက်တာ”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ သားတော်မောင် ကိုရွှေမျိုးကဖြင့် အိပ်လို့ ကောင်းတုန်းရယ်”

ဒေါ်မိမိထွန်းက လိုက်လျောဖော်ရွှေဟန်ကို တမင်ပြု၍ ဝင်ပြောသည်။ ။

“မောင်ရင့်ကို အားတော့နာပါရဲ့ ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် မောင်ရင်လိုက် ပို့မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ရပါတယ်”

“တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းဆွယ်ကလေးတင်ပဲ၊ ဘာဝေးတာမှတ်လို့ မောင်ရင် ကူညီလက်စနဲ့ ကူပါဦး၊ အိမ်ရောက်တော့ မျိုးကိုအိပ်ရာကနှိုးပြီး ပြန်ပို့ခိုင်းပါ့မယ်၊ နေတောင်ထွက် လာပြီ လမ်းလျှောက်လို့ လည်း မကောင်းတော့ဘူး”

ဖြိုးကစုသက်ရည်ကို ငဲ့ကြည့်မိပြန်သည်။ ။ ဖြိုးမျက်ဝန်းမှာ လျှံတက်နေသည့် အကြင်နာ အခိုးအငွေ့များ သည် စုသက်ရည်၏ မျက်ဝန်းများမှ တစ်ဆင့် သူမ နှလုံးသားတွင်းသို့တိုင် စီးဝင်ကြလေသည်။ ။

“ပြန်စို့နော် စုသက်ရည်”

“ကိုကိုနဲ့ တူတူလား”

“အင်းပေါ့”

“သွားမယ်လေ”

သည် လိုဆိုတော့ မရွှေစုသက်ရည်ကပင် စတင်ခြေလှမ်းသည် ။ သူ့ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်ကို လှည့်စောင်း၍ ပင် မကြည့်ဘဲ သူမ ကားပေါ်သွား ထိုင်သည် ။

“ဪ ... အန်တီ ဒီကားနဲ့ လိုက်ပါလား”

ဖြိုးက သိတတ်စွာပင် ဖိတ်မန္တကပြုသည် ။

“နေပေ့စေ မောင်ရင်၊ ရော့ ... စုသက်ရည်ကို သကြားပြားကလေး အမောပြေကျွေးလိုက်ပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို သူမလက်ပွေ့အိတ်အတွင်းမှ ပုလင်းကလေးတစ် လုံးကို ထုတ်ယူသည် ။ ဆေးပြား ဖြူဖြူကလေးတစ်ခုကို လက်ဝါးပေါ် မှောက်ချကာ ဖြိုးနားသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြောသည် ။

“အိပ်ဆေးကွယ့်၊ နင့်မို့ဆို မင်းပြန်လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ အိပ် ပျော်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ မင်းကလည်း မြန်မြန် ပြန်ရဦးမှာ မဟုတ်လား”

ဖြိုးခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

“ရော့ ... စုသက်ရည်၊ စားနော်”

စုသက်ရည် မငြင်းဘဲ ယူ၍ ဝါးစားသည် ။ ဦးသက်အောင်နှင့် ဒေါ်မိ မိထွန်းတို့ က သူတို့ မောင်းလာခဲ့သော အိပ်ယာကားပေါ်သို့တက်သွားကြ သည် ။ ဖြိုးက ဖီးယက်နီနီကလေးပေါ်သို့ တက်၍ မောင်းထွက် လာခဲ့ရ သည် ။

“အဲဒီဥစ္စာစားတိုင်း သိပ်အိပ်ချင်တာပဲ၊ ညီမလေး ဘယ်တော့မှ မစားဘူး၊ ကိုကို ကျွေးလို့ စား တာ သိလား”

ညည်းညည်းညူညူကလေးပြောကာ ဖြိုး ပေါင်ပေါ်သို့လှဲချသည် ။ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှရှာသူကလေးကို ကြင်နာခြင်းကြီးစွာဖြင့် သာ ငုံ့၍ ငုံ့၍ ကြည့်မိတော့သည် ။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ သကြားပြားနဲ့ အိပ်ဆေးကိုတောင် ခွဲခြားမသိရှာဘူး”

“ငါ့ကို ဘယ်သူများမှတ်ထင်နေသလဲ မသိဘူး”

“ကိုကို ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ မျိုးသက်ထွန်းကိုများ ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ ဒေါ်မိမိထွန်း စကားအသွားအလာကြည့်ရတာ စုသက်ရည်ကို လင်တရူးမကလေးလို့ စွပ်စွဲချင်တဲ့ ပုံစံမျိုး”

“ကိုကိုဆိုတာ စုသက်ရည် ချစ်သူများ လားကွယ်”

“ဪ ... သနားလိုက်ပါဘိတော့ မိန်းကလေးရယ်”

အတွေးလှိုင်းတွန့်ကလေးများ ပေါ်မှာ ကြင်နာမှု လေပြည်ကလေး ရှိပုံတိုက်ပြေးလွှားသည် ။ ရင်ထဲမှ အနွေးဓာတ်ကလည်း နှလုံးသားကို ရိုက်ပုတ်ဖိစီးဆဲ။ တံတားလက်ရန်းပေါ်မှာ တက်ထိုင်ခိုက် ဆွဲချလိုက်စဉ်က ပြန်ကြည့်လိုက်သော ခံစားမှုပေါင်းစုံတို့ ရောပြွမ်းယှက်နွယ်သည့် မျက်ဝန်းကလေးများက ကားရှေ့မှန်ပေါ်မှာ ကပ်ငြိလိုက်ပါတော့သည် ။

တက္ကသီလာမှာ ခြေတစ်လှမ်းအစ

တစ်ချိန်က ဓာတ်ပုံကလေးကို မြင်ရုံမျှဖြင့် နှလုံးသားတွင်းမှာ လှိုင်းထန်အောင်ခံစားမိခဲ့ရသူကလေးက ယခုတော့ မိမိပေါင်ကို ခေါင်းအုံးကာ ခွေခွေခေါက်ခေါက်ကလေး အိပ်ပျော်နေရှာသည်။ ။ခြေထောက်နှစ်ချောင်းက ကူရှင်အောက်သို့ချကာ ကိုယ်ကလေးတစ်ပိုင်းက ကူရှင်ပေါ်မှာ ပုပုခွေခွေကလေး ဖြစ်နေသည်။ ။ ဖြိုးမှာ ဂီယာထိုးလျှင်ပင် ထိခိုက်မိကာ နိုးသွားရှာလေမလားဟူသည့် ကြင်နာစိတ်ဖြင့် ကားကို တောင် ဖြည်းဖြည်းကလေးမောင်းရတော့သည်။ ။

သည် မိန်းကလေးအပေါ်မှာ လူချင်းမမြင်ဖူးမီကပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုပြန်ပြောင်း တွေးရပါက ဖြိုးတစ်ယောက် ဝိဇ္ဇာတက္ကသိုလ် မအူမလည်ပုံစံနှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည် ကစရမည်။

ဖြိုးတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်က ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းသည် ဟု မဆိုနိုင်ပေမယ့် စားနိုင်သောက်နိုင်တော့ ရှိခဲ့ကြသည်။ ။ ဖြိုးတို့ မျိုးရိုးကို ဂုဏ်တင်၍ ပြောကြစတမ်းဆိုပါက စီးပွားဥစ္စာဖြင့်တော့ အမွှမ်းမတင်နိုင်ပါ။

ပညာတတ်မျိုးဟူ၍ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုရမည်ဖြစ်ပါ၏။ ဟိုဘက်သည် ဘက် မျိုးရိုးနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဘွဲ့မရသူဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။ အချို့ နှစ်ဘွဲ့လောက်ရပြီးသည့်တိုင် အလုပ်တစ်ဖက်လုပ်ရင်းဟိုစာမေးပွဲဝင်ဖြေ၊ သည် စာမေးပွဲဝင်ဖြေနှင့် အပြီးရှည်သထက်ရှည်အောင် လုပ်ကြသေးသည်။ ။ ပညာပိုင်းမှာ အအောင်မြင်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်က ဖြိုး၏ ဘိုးဘိုး။ ဦးထိုက်အောင်

ကျတော့ ပါမောက္ခချုပ်ထိဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ကျန်သည့်အမျိုးတွေထဲမှာ ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာကြီးတွေ ၊ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲကြီးတွေချည်း။ ပညာရေးပိုင်းမှာ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်သူမရှိပါ။ ဘိုးဘိုးက အချစ်ဆုံးမြေး “ပြည့်ဖြိုးဝေ” ကို သူ့ခြေရာ နင်းစေချင်၏။

“ငဲ့မြေးဟာ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာပြန်လုပ်ရမယ်၊ အနည်းဆုံး ပါမောက္ခလောက်အထိဖြစ် အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ဆရာဝန်လည်း မလုပ်နဲ့ ၊ အင်ဂျင်နီယာလည်း မလုပ်နဲ့ ၊ ဖြိုးရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ သာမန်ထဲက မဟုတ်ဘူး ” ဟု ပြောခဲ့သည် ။

ဖြိုးငယ်စဉ်ကတည်းက ဘိုးဘိုး မိန့်မြွက်ခဲ့သည့်စကားကို ဖေဖေနှင့် မေမေက ကျေနပ်လက်ခံကာ တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခဖြစ်ရေးသို့သာ ဦးတည်ထိန်းကျောင်း နားချပုံသွင်းလာခဲ့သည် ။

“ပါမောက္ခလုပ်မယ့်သူဟာ လူတကာထက်ပိုတော်ရမယ်ဖြိုး၊ ကျောင်းစာတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်စုံ ... ဘက်စုံ”

ဘိုးဘိုး အားပါးတရ နားချခဲ့တာကြောင့် ဖြိုးမှာ စည်းအတွင်း ဘောင်အတွင်းမှာ သာ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည် ။ ကျောင်းတက်ချိန်၊ ကျန်းမာရေး အားကစားပြုလုပ်ချိန်၊ ဗဟု သုတအတွက် အပြင်စာများ ဖတ်ရှုချိန်တို့ကို မေမေက ဇယားဆွဲပေးထားသည် ။

ဟေးလားဟားလားလုပ်ချိန်၊ ထိုင်ဖြုန်းနေရသောအချိန်ဟူ၍ ဖြိုးမှာ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်ပင်မရှိခဲ့ပါ။ သွားလာလည်ပတ်နေချိန်ဆို ဝေလာဝေး။ ကျောင်းနှင့်အိမ်၊ အိမ်နှင့်ကျောင်း သံသရာလည်ကာ ရှိသမျှ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း အိမ်မှာ သာ ဝိုင်းဖွဲ့လက်ခံသည် ။ ဖြိုးကတော့ မည်သည့်အိမ်မျှ သွားရောက်လည်ပတ်ခွင့်မရှိ။

ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က ဂုဏ်ထူးငါးခု၊ဒေသကောလိပ် ပထမနှစ်မှ လေးခု၊ ဒုတိယနှစ်မှာ ငါးခု ပြန်ရသည် ဆိုတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက် မည် ဆိုလျှင်တောင် ခုံနံပါတ်တစ်ကနေ တစ်ဆယ်အတွင်းတော့ သာ သာကလေးဝင်ပါသည်။

“ပါမောက္ခလုပ်တာချင်းတူတူမှာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ လုပ်လို့ ကော မဖြစ်ဘူးလားလို့ မေးချင် သလားဖြိုး”

“ဆရာဝန်ဖြစ်၊ နိုင်ငံခြားဘွဲ့တွေထပ်ယူ၊ ဆရာဝန်ထဲမှာ သူများ ထက်ပိုတော်ရင်လည်း တစ်နေ့တော့ပါမောက္ခမဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဘိုးဘိုး”

“ဆရာဝန်လုပ်မယ့်သူတွေထဲမှာ ဖြိုးလိုပဲ တော်တဲ့ သူတွေ အများကြီးမဟုတ်လား ငါ့မြေး၊ ကင်းခြေများ ရဲ့ ခြေထောက်တွေအများကြီးထဲမှာ ကိုယ်က ခြေတစ်ချောင်းသွားဖြစ်နေ လို့ အဲဒီကင်းကြီးကို ဘယ်လိုထူးပြီး အကျိုးပြုနိုင်မှာ လဲ၊ ဘယ်လိုထင် ပေါ်နိုင်မလဲ၊ ဖြိုးဆိုတဲ့ ခြေထောက်ကလေးတစ်ချောင်းကြောင့် ဒီကင်းကြီးလမ်းလျှောက်နေတာပါလို့ ဘယ်လိုပြောခွင့်ရှိမလဲ၊ ဘိုးဘိုးပြောတာ နားလည်လား ငါ့မြေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာသာရပ်တစ်ခုခုမှာ မေဂျာယူပြီဆိုပါတော့၊ အဲဒီမေဂျာမှာ ငါ့မြေးခုံနံပါတ် တစ်ဖြစ်မှာ သေချာတယ် မဟုတ်လား၊ဘာသာရပ်တစ်ခု စီ တစ်ခုစီမှာ ငါ့မြေး ယှဉ်ပြိုင်ဖောက်ထွင်းရမယ့်ပြိုင်ဘက် ဘယ်နှ ယောက်ရှိမလဲ ဖြိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး”

“ဒီဦးနှောက်၊ ဒီကြိုးစားမှု၊ ဒီလိုသွန်သင်ထိန်းကျောင်းမှုအတွင်းမှာ

ပါမောက္ခဖြစ်ဖို့ ဆိုတဲ့ ဦး တည်ချက်နဲ့ လှမ်းတက်လာတဲ့ သူ ဘယ်နှ
ယောက်ရှိမလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ခုခေတ်မှာ တော့ စာတော်တဲ့ သူတိုင်း
ဆရာဝန်လုပ်ကြတာချည်းပါပဲ”

“အေးပေါ့၊ စာတော်တဲ့ သူတိုင်း ဆရာဝန်လိုင်းလိုက်သည် ၊ ဆရာဝ
န်ဖြစ်နိုင်အောင် စာကြိုး စားကြသည် လို့ တောင် စာတမ်းတင်ရမလိုဖြစ်
နေပြီ၊ လူတော်ဆိုတာ ဆေးပညာတစ်ခုတည်းမှာ သာ စွတ်လိုနေတာ
မဟုတ်ဘူး ကွယ့်၊နေရာတိုင်းမှာ လိုနေတာ၊ အထူးသဖြင့် ပညာပိုင်းဆိုင်
ရာမှာ အလိုအပ်ဆုံးပဲ”

“ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က အမှတ်နည်းလို့ မေဂျာလောက်ယူ၊ ဘွဲ့ရ
တော့ ကျူတာဝင်လုပ်၊ တ ဖြည်းဖြည်း လုပ်သက်နဲ့ တက်တော့ ကထိက
လောက်ဖြစ်၊ ရှေ့က အနားယူသွားကြတဲ့ ပါမောက္ခနေရာမှာ အစားဝင်၊
ဒီအစဉ်အလာကြီးဟာ သိပ်မကောင်းဘူးသား၊ တိုင်းပြည်အတွက်၊ အဓိ
တက္ကသိုလ်ကြီးအတွက် အနာဂတ်ရဲ့ အညွန့်အဖူးကလေးတွေအတွက်
ပြောတာ”

ဖေဖေကလည်း ဝင်ပြောသည် ။

“အဓိတက္ကသိုလ်ကြီးမှာ လူတော်တွေ စုပြုံဝင်နေရမယ်၊ ဒါမှ ရေရှ
ည်မှာ လည်း ကောင်းကျိုးဖြစ်မယ်၊ ဖြိုးလို ဘက်စုံတော်အောင် လေ့ကျ
င့်လာခဲ့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ တက္ကသိုလ်ပညာရေးအသိုင်းအဝိုင်း
ကလွဲပြီး တခြားကို မသွားသင့်ဘူး၊ မိဘတွေ ဒီအချက်ကို သဘောပေါ
က်ကြဖို့ ကောင်းပြီ”

ဖေဖေစကားကို ဖြိုးဘိုးဘိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ထောက်
ခံသည် ။

ဤနည်းအားဖြင့် ဖြိုး ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ မဝင်ဖြစ်တော့ပါ။ ဝိဇ္ဇာသိ
ပွဲတက္ကသိုလ်သို့ ပထမဆုံး စတင်တက်ရသည့်နေ့မှာ အပေါင်းအသင်း ခ
င်မင်ရင်းနှီးသူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပါမလာခဲ့ပါ

သူ့သူငယ်ချင်းတွေအကုန်လုံး ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်သွားကြသည် မို့
သည် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းမရှိသေးပါ။

ဝိဇ္ဇာသိပွဲတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာသည့် ဖြိုးမှာ
ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေရတော့သည် ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ပထမဆုံးနေ့မှာ အင်းလျားကိုပဲ အရင်
သွားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမဘက်သို့ လျှောက်
လာသည် ။ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးများကို စူးစိုက်ကြည့်လျှင် မလည်မဝယ်ကောင်
လေးမှန်း လူသိမှာ စိုးသောကြောင့် မသိမသာခိုးကြည့်ရသည် ။ ဘွဲ့နှင်း
သဘင်ခန်းမ နောက်ဘက်မှာ ထွက်ပေါက်မတွေ့ရသောကြောင့် အနောက်
ဘက်မှ ပြန်ပတ်ရပြန်သည် ။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဘက်ဆီမှာ လူတွေဖြတ်သွားနေကြသ
ည့် တံခါးငယ်ကို တွေ့တော့မှ ထိုအပေါက်ကထွက်ကာ အင်းလျားလမ်း
ကို ဖြတ်ကူးသည် ။ အင်းလျားကန်စပ်သို့ လှမ်းကြည့်သောအခါလူတွေ
လည်း ရှုပ်နေသည် ။ ဝါးထရံများ ၊ အကာအရံများက ရေထဲသို့တိုင် ထိုး
ကျနေသည် ။ တစ်ခါမျှလာရောက်မကူးဖူးပေမယ့် ရေကူးရန် ရေကူးသ
င်တန်းဖွင့်သည့်နေရာ မှန်းဖြိုး သိပါ၏။

သံတိုင်ဝင်းထရံကို မဝင်တော့ဘဲ
အင်းလျားလမ်းအတိုင်းဆက်လျှောက်ကာ လူရှင်းသည့်နေရာကျမှ ဝင်
လာသည် ။

“ဟာ ... ဒီမှာ လည်း လူရှုပ်တာပဲ”

အင်းလျားမှာ လူရှင်းသည့်နေရာမှ ရှိသေးရဲ့ လား ဟူ၍ ပင် တွေးမိသည်။ ။ ရန်ကုန်မှာ ရှိသော ဆယ်ကျော်သက်ထီး ဆယ်ကျော်သက်မက လေးတို့ သည် အင်းလျား၏ ရင်ခွင်ကို ခိုလှုံရမှန်း ကောင်းကောင်း ကြီးသိနေကြပါပြီ။ ဖြိုးတစ်ယောက်မှာ သာ ...။

ဘူးသီးကြော်ဆိုင်ကလေးနှစ်ဆိုင်
အနီးအနားကန်စပ်သစ်ပင်ခြေရင်းတို့ မှာ သပေါ့ဖျာကြမ်းခင်း၍ ခနော် နီခနော်နဲ့ သစ်သားခုံပု စားပွဲကလေးများ ၊ ဘူးသီးကြော် ဝယ်စားနေကြသူများကို ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ ။

“ဘူးသီးကြော် ဝယ်စားတာပဲကောင်းတယ်”

ဘူးသီးကြော်ကိုစောင့်ရင်း ကန်စပ်သို့လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။ အုတ်တိုက်အဆောက်အအုံ သေးသေးလေးဘေးမှာ မော်တော်ကားတာယာကွင်းမှ ကျွတ်များကို လေမှုတ်၍ ထားသော ဘောကွင်းများကို တွေ့ရသည်။ ။ ဘောကွင်းကြီးများကို ရေမှာ ချကာ ဖက်တွယ်ကူးခပ်နေသူ လူငယ်ကောင်ကလေးတွေများ လှသည်။ ။

“ရပြီ အစ်ကို”

“ဟ ... မင်းဟာက ဘူးသီးကြော်လည်း မဟုတ်ပါလား”

“ငါ့ပုံက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပုံစံ မဝင်သေးတာနဲ့ ၊ ဒီကောင်လေး ငါ့ကို နှပ်ချပြီ”... ဟူ သော အတွေးနှင့် လှမ်းပြောသည်။ ။

“ဘူးသီးကြော်ပဲ အစ်ကို”

“ဂေါ်ရခါးသီးကြော်ကြီးပါကွာ”

“ဂေါ်ရခါးသီးကြော်ဆိုတာ ဘူးသီးကြော်ပဲ”

“ဟေ”

ပထမတော့ အံ့အားသင့်သည် ။ နောက်တော့ ... အကြော်သည် အဒေါ်ကြီး၏ မလုံမလဲအမှုအရာကိုမြင်တော့ ဖြိုးသဘောပေါက်သွားသည် ။ ရယ်ချင်ချင်ဖြစ်လာသည် ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း အနည်းငယ်ရဲတင်းလာပြီမို့ နှုတ်စလျှာစ သွက်ချင်လာသည် ။

ဒေသကောလိပ်မှာ ဒုတိယနှစ်အောင်ခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း အကြော်သည် မိသားစုရှေ့မှာ လောက်တော့ ပြောရဲဆိုရရှိပါ၏။

“ကောင်းရောပဲ ... ဘော်တနီပါမောက္ခတောင်သိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အင်းလျားကန်စပ်မှာ ဂေါ် ရခါးသီးကို ဘူးသီးလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း”

ဖြိုးမျက်နှာပြုံးစိစိမို့ အကြော်သည် အဒေါ်ကြီး မျက်နှာထားပြောင်းလဲသွားသည် ။စိတ်သက်သာရာရသွားပုံလည်း ရပါ၏။ တစ်မနက်လုံး ကိုယ်ချည်း အနေခက်ခဲ့ရသမျှ ကိုယ့်ရှေ့မှာ အနေခက်နေသူကို တွေ့ရမှ ကိုယ်ကနေသာထိုင်သာရှိလာရတော့သည် ။

“ဟောဒီဟာကြီးကို ဂေါ်ရခါးသီးလို့ ခေါ်တယ်လား ... ဟုတ်လား”

အနီးရှိတောင်းထဲမှ ဘူးသီးထက်ပိုင်းပြတ်ကြီးကို အညှာမှ ဆွဲကိုင်မြှောက်ပြရင်းမေးသည် ။ ဘေးနားမှာ ဖြိုးနှယ်ပင် ထိုင်၍ စားသောက်နေကြသည့် ကျောင်းသားလေးဦး ဝါးခနဲ ရယ်သည် ။

“ကြိတ်ပေး အပေါင်းအသင်းရေ ... ဒီကိုယ်တော်လေးကို ဒီလိုချွတ်ပေးမှ ”

လူငယ်လူရွယ်ချင်းမို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝင်ပြောရင်း၊

ချက်ချင်းဆိုသလို အဖွဲ့ကျသွားတော့သည်။ ။ ဖြိုးနှင့် ကျောင်းသားလေး
ဦးတို့ မိတ်ဖွဲ့ပေးမည်သူမရှိဘဲ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားရသည်။ ။ ဖြိုး ...
ပျော်စပြုလာသည်။ ။

ဖြိုးက တောင်းထဲမှ ဂေါ်ရခါးသီးတစ်လုံးကို လှမ်းယူ၍ မြှောက်ပြသ
ည်။ ။

“ချာတိတ်ရ ... ဒီဘူးသီးပေါက်စနလေးနဲ့ ကြော်တော့ တစ်ပွဲဘယ်
လောက်လဲ”

“နှစ်ကျပ်ပါ”

“ဪ ... ဪ ... ဟောဒီ ဂေါ်ရခါးသီး စူပါစတားကြီးနဲ့ ကြော်တဲ့
အကြော်ကျတော့ကော”

ဘူးသီးထက်ပိုင်းပြတ်ကြီးကို ဖြိုး မြှောက်ပြသည်။ ။

“နှစ်ကျပ်ပါပဲ”

“ဟေ ... ဒီလိုဆိုရင် ဟောဒီ စူပါဂေါ်ရခါးသီးကြီးနဲ့ အကြော်တစ်ပွဲ”
တစ်ယောက်က ထအော်သည်။ ။

“အဲဒါက ဈေးကြီးတယ်၊ သူနဲ့ မကြော်နိုင်ပါဘူး၊ သူနဲ့ ကြော်ရောင်းရ
င် တွက်သားမကိုက်ဘူး”

ချာတိတ်ကလေးက ရှင်းပြသည်။ ။

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီဟာကြီးကို ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“ပြထားတာ”

ချာတိတ်ကလေးက ရှင်းပြသည်။ ။

“ကောင်းရောပဲ”

ဖြိုးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ဝါးခနဲရယ်ပြန်သည်။ ။

“ဒီစူပါဂေါ်ရခါးသီးကြီးကို ... ဟို ဟစ်စရီမေဂျာက စူပါနှုတ်ခမ်းမမ လာမှ ကြော်ကျွေးမှာ ထင်ပါရဲ့ ”

ဟစ်စရီမေဂျာမှာ ပါးစပ်ပြပြနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိပြီဟု ဖြိုးတွေးမိသည်။ ။

“စူပါနှုတ်ခမ်းကို စူပါနှာခေါင်းက အရမချိုင်နိုင်တာတော့ ညံ့လွန်း တယ်”

သူတို့ အချင်းချင်းပြောစကားများကို နာထောင်းရင်း သေသေချာချာကြည့်မိတော့၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ နှာခေါင်းမှာ ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးနယ် ရှည်၍ ချွန်ပြီး အောက်သို့ကွေးကျနေသည် ကိုတွေ့ ရသည်။ ။

“ဒီစူပါနှာခေါင်းကြီးက မင်းကြီးတော်၊ စူပါပါးကြီးပေါ်မှာ သနပ်ခါး သွေးဖို့ ဟ”

ဖြိုးက သူတို့ အဖွဲ့နှင့် ရောရယ်သည်။ ။

“အပေါင်းအသင်းက တတိယနှင့်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခင်ဗျားတို့ က ဖိုင်နယ်လား”

“ဟင့်အင်း ... သာဒ်ယီးယားမှာ ပျော်လို့ အတန်းမတက်သေးဘဲနေ နေတာ”

“အောင်မာ ... လူကြားကောင်းအောင် ပြောနေပြန်ပြီ၊ ဖျင်းလို့ ကျ တာ ရှက်စရာလား”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ရှက်လည်း ရှက်ပါရဲ့ ၊ ရှက်လည်း မရှက်ပါဘူး”

အသံကိုတမင် ညောင်နာနာဖြစ်အောင် လုပ်ပြောသောကြောင့်
ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ။

“အပေါင်းအသင်းနာမည်က”

“ပြည့်ဖြိုးဝေ”

“ဟ ... ဘူဇာနာမည်ပဲ”

“အီကိုမေဂျာကလေးယူထားတာနဲ့ ၊ စကားပြောလိုက်တိုင်း
ခေတ်ကြီးငါးခေတ်နဲ့ ကိုင်ကိုင် ပေါက်နေတာပဲ”

စူပါနာခေါင်း၏ အမည်က မျိုးသက်ထွန်း၊ ဖြူဖြူမြင့်မြင့်နှင့်
ရုပ်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်လူက သူရဇော်၊ အသားညိုပြီး အရပ်ရှည်ကာ ပိန်လွ
န်း၍ ကလန်ကလားဖြစ်နေရသူက သိန်းသန်းအောင်၊ အားလုံးထဲမှာ အ
ပုဆိုးက မိုးမြင့် ... စသည် ဖြင့် သူတို့ အမည်များကို သိခွင့်ရလိုက်ပါ
တော့သည်။ ။

*